

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/52/2018
Identifikačné číslo spisu:	1416202302
Dátum vydania rozhodnutia:	04.07.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1416202302.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti o maloletú Q. E., bývajúcu u otca a zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom v Bratislave, Vazovova č. 7/A, dieťa matky Mgr. K. E. bývajúcej v C., zastúpenej advokátskou kanceláriou HUTTA & PARTNES, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Bezekova č. 3225/13, a otca Ing. N. E., bývajúceho v C. zastúpeného advokátskou kanceláriou AKAK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Slowackého č. 56, o nariadenie výchovného opatrenia, za účasti Okresnej prokuratúry Bratislava IV, so sídlom v Bratislave, Hanulova č. 9/A, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 25 P 66/2016, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. októbra 2017 sp. zn. 11 CoP 341/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 13. marca 2017 č.k. 25 P 66/2016-350 zamietol návrh matky o nariadenie výchovného opatrenia, podľa ktorého by maloletá Q. bola dočasne odňatá z osobnej starostlivosti otca a bol by jej nariadený pobyt v pedopsychiatrickom zariadení, ktoré určí súd, najdlhšie na 6 mesiacov, za účelom zabezpečenia odbornej diagnostiky maloletej. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že maloletá Q. bola po rozvoде manželstva rodičov zverená do osobnej starostlivosti otca a že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 28. januára 2014 č.k. 13 P 45/2013-126 bolo nariadené výchovné opatrenie, ktorým bola rodičom ako aj maloletej uložená povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo odbornému poradenstvu v špecializovaných zariadeniach za účelom zlepšenia schopnosti rodičov navzájom komunikovať o výchove a zároveň s cieľom zlepšenia vzájomného vzťahu medzi matkou a dieťaťom v rozsahu 20 hodín, pričom výchovné opatrenie sa realizovalo od januára 2015 a z viacerých subjektívnych ako aj objektívnych dôvodov bolo ukončené. Súd prvej inštancie sa nestotožnil so závermi psychologicky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Mgr. Z. K., ktorá odporúčala diagnostiku maloletej realizovať formou diagnostického pobytu na pedopsychiatrickom oddelení z dôvodu, že to nebolo v

kompetencii psychologičky, pretože táto nie je ani klinickou psychologičkou, ani súdom ustanovenou znalkyňou z odboru psychológia a nebolo zrejme, na základe akých diagnostických metód, resp. testov diagnostikovala u maloletej syndróm polosiroty; podľa jeho názoru ani svedecká výpoveď označenej psychologičky by nemala relevantný podklad z dôvodu jej nedostatočnej kompetencie. Matkou nariadené výchovné opatrenie nespĺňalo hmotnoprávne náležitosti, že do diagnostických centier sú umiestňované prevažne deti, u ktorých sa vyskytujú buď zdravotné problémy majúce vplyv na ich psychický stav alebo trpia inými poruchami. V tomto smere poukázal aj stanovisko detskej psychiatričky MUDr. B. E., ktorá na žiadosť matky maloletú vyšetřila a konštatovala, že jej hospitalizácia na psychiatrickom oddelení nie je nutná a že maloletá je rozumovo zdatná dieťa, ktoré má vlastné názory a jej postoje nie sú dôsledkom vplyvu otca a sú referované ako vlastné skúsenosti. Ďalej uviedol, že v konaní bolo preukázané, že maloletá je slušná a dobre vychovaná, má všestranné záujmy, je bezproblémová, dobre sa učí a postup, aký navrhuje matka vo svetle všetkých dôkazov považoval súd prvej inštancie za úplne neprimeraný, nevhodný a nespĺňajúci hmotnoprávne kritériá. Maloletá Q. sa s matkou dlhodobo nestretáva, jej postoj k matke je odmietavý. Kontakt maloleteho dieťaťa s rodičom, ktorému nebolo zverené, je však potrebné posudzovať zo všetkých hľadísk, a teda nielen ako absolútne právo oprávneného rodiča. Je potrebné sledovať aj záujem maloleteho dieťaťa. Uložené výchovné opatrenie by nielenže nezlepšilo vzájomný vzťah matky s maloletou, ale by mohlo spôsobiť radikálne zhoršenie tohto stavu. Nie je v záujme škovného, zdravého, inteligentného dieťaťa, toto dieťa vyňať z prostredia, v ktorom žije a prosperuje a nariadiť jeho pobyt v špecializovanom zariadení. Súd prvej inštancie považoval za nežiaduce, aby sa rodič dožadoval zásahu súdu vo forme navrhnutého opatrenia, ktoré by mohlo mať negatívny vplyv na psychiku a zdravie maloleteho dieťaťa. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52 CMP.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie matky rozsudkom zo 17. októbra 2017 sp. zn. 11 CoP 341/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie ako i jeho právnym posúdením veci. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd doplnil, že na odvolacie námietky matky nebolo možné prihliadnuť, pretože boli predmetom konania na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie aj náležite vysporiadal a svoje rozhodnutie riadne a spôsobom zodpovedajúcim zákonu odôvodnil. Zhodne so záverom súdu prvej inštancie mal za to, že vzhľadom na vek, status, inteligenciu maloletej by výchovné opatrenie navrhované matkou negatívne zasiahlo do jej života a zhoršilo by nielen vzťah s matkou, ale poznačilo by aj vzťah maloletej a jej sociálneho okolia. V tomto smere zdôraznil, že je na matke, aby hľadala spôsob obnovenia vzťahu s maloletou, prejavila vysokú mieru empatie voči maloletej, pretože situácia, v ktorej sa maloletá nachádza, určite nie je pre ňu ľahká.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala matka maloleteho dieťaťa dovolanie s tým, že súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Podľa názoru dovolateľky nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočíva v tom, že plne akceptoval nezákonné, zmätočné a svojvoľné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré bolo vydané na základe subjektívneho názoru sudcu prvej inštancie, ktorý predovšetkým odmietol akceptovať záverečnú správu psychologičky Mgr. Z. K., ktorá v nej poukázala na to, že u maloletej ide o citové a mentálne týranie dieťaťa, a že preto je potrebné maloleť diagnostikovať v predopsychiatrickom zariadení. Takýmto postupom odvolací súd odmietol zabezpečiť ochranu psychického zdravia maloletej. Ďalej vyčítala odvolaciemu súdu, že si osvojil tendenčne vyhodnotenú dôkazov súdom prvej inštancie a stotožnil sa so správou psychiatričky MUDr. B. E., že nevypočul ako svedkyne ani Mgr. K. ani MUDr. E., hoci ich vypočutie matka navrhovala, pričom ich výsluchy boli potrebné na zistenie skutočného stavu veci. Trvala na tom, že otec maloletej manipuluje, neustále ju kontroluje a izoluje matku od maloletej. Z uvedených dôvodov matka navrhla rozsudky súdov oboch nižších inštancií zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Otec maloletej vo vyjadrení k dovolaniu matky uviedol, že ho žiada ako nedôvodné odmietnuť.

Opatrovník maloletej ponechal rozhodnutie na úvahu dovolacieho súdu a prokurátor sa k dovolaniu matky písomne nevyjadril.

5. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa, ktoré je od 1. júla 2016 upravené v zákonom č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). Vzájomný vzťah medzi CMP a zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veci úpravy styku rodičov a maloletého dieťaťa; prípustnosť dovolania otca bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

10. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

11. Vyššie už naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

12. Matka v dovolaní uviedla že prípustnosť jej dovolania vyplýva z § 420 písm. f/ CSP.

13. V zmysle § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

13.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017).

13.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, potom už „postupom súdu“ zásadne nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napríklad v konaniach sp. zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017).

15. K dovolacej námietke matky týkajúcej sa nedostatočného vysvetlenia niektorých dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho nepreskúmateľnosti dovolací súd pripomína, že dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný

súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

15.1. Na záseade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

15.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

15.3. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

15.4. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v celom rozsahu sa s ním stotožnil, pričom odkázal v podrobnostiach na odôvodnenie tohto rozhodnutia. Dovolačný súd zdôrazňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa matka domáhala nariadenia výchovného opatrenia, čo sledovala svojím návrhom a odvolaním, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil prvoinstančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. Z rozhodnutia sú tiež zrejmé úvahy odvolacieho súdu vedúce ho k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu matky na nariadenie výchovného opatrenia a tým pádom k neakceptovaniu odvolacej argumentácie matky. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky.

16. Z obsahu dovolania matky vyplývajú aj výhrady k právnym záverom odvolacieho súdu a polemikou s nimi spája svoje presvedčenie, že súdy zasiahli do jej práva na spravodlivý súdny proces. Argumentácia matky, ktorou zdôvodňuje vadu zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, smeruje predovšetkým k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi. Pokiaľ totiž dovolateľka namieta, že súdy pri rozhodovaní nezohľadnili tie skutočnosti, ktoré mali viesť k vyhovneniu návrhu, ide z hľadiska obsahového nie o námietky týkajúce sa procesného postupu súdov (v zmysle procedúry prejednávania veci), ale o námietky týkajúce sa právneho posúdenia (právnych záverov súdov), na ktorom súdy založili svoje rozhodnutia. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na tom zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017. Výtýkaná nesprávnosť právneho posúdenia nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

16.1. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aktuálny judikát R 24/2017.

17. Naostatok najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

18. Pokiaľ dovolateľka súdom vytýka niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a tiež nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017).

19. Najvyšší súd z uvedených dôvodov odmietol dovolanie matky podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.